

تقلای اقتصادهای بزرگ دنیا برای مقابله با تبعات بحران کرونا

بخش اقتصاد– تبعات اقتصادی کرونا، تاکنون که عمر هجومش از نیم‌سال هم فراتر نرفته، سر به آسمان می‌زند و تمام کشورهای جهان را هم شامل می‌شود. حتی قهرمانان اقتصاد و تجارت و صادرات و بازرگانی جهان– آمریکا، ژاپن، چین و آلمان، که آنان نیز از گزند این ویروس در امان نمانده‌اند.

دوپیچه‌وله در گزارشی نوشت: برای فهم دامنه بحرانی که کرونا در اقتصاد جهان ایجاد کرده است، باید به پیش‌بینی‌های اغلب اقتصاددانان اشاره کرد که معتقدند خسارات اقتصادی کرونا هزاران کمپانی را در سراسر جهان به ورشکستگی و ناتوانی از بازپرداخت بدهی‌ها خواهد رساند. در این میان کشورها هر کدام برای خنثی کردن این عواقب سیاست‌های متفاوتی دارند.

هفته گذشته زمانی که بعضی از کشورها آمارهای رشد اقتصادی خود در سه ماهه دوم سال ۲۰۲۰ را که دنیا در این بازه زمانی با قرنطینه و تعطیلی اقتصاد و صنایع روبرو بود، منتشر کردند، ابعاد ویرانگر و گسترده تبعات اقتصادی کرونا آشکارتر شد. در اروپا بیشترین افت خروجی اقتصادی ای به عبارت بهتر تولید اقتصادی را در اسپانیا شاهد بودیم که در مقایسه با سه ماهه اول ۲۰۲۰ بیش از ۱۸/۵ درصد کاهش یافته است. درصد این سقوط در فرانسه و ایتالیا نیز قابل توجه است و به ۱۴ و ۱۲ درصد می‌رسد. دردناک‌تر این‌که حتی نیروگاه اقتصادی اروپا نیز از این سقوط در امان نمانده و با ۱۰٫۱ درصد کاهش روبرو شده– که یک کاهش تاریخی است.

در سایر نقاط جهان نیز وضعیت اقتصادی در سه‌ماهه دوم سال به هیچ وجه بهتر نبود و تحلیلگران با آمارهایی چون کاهش حدود ده درصدی تولید ناخالص داخلی ایالات متحده در قیاس با سه ماهه اول سال، و البته کاهش یازده درصدی تولید ناخالص داخلی ژاپن بر وخامت اوضاع تاکید کردند. تنها نقطه روشن این ماجرا چین است که با یک رشد ملایم ۳٫۲درصدی، در قیاس با سه‌ماهه نخست سال تنها ۶٫۸ درصد کاهش داشت …

حالا در شرایطی که بحران عظیم و رکود گسترده جهانی اوضاع نگران‌کننده‌ای را برای مشاغل و خانواده‌ها رقم زده، دولت‌ها دو سیاست عمده جهت مقابله با بحران اتخاذ کرده‌اند– که یکی حمایت و پشتیبانی مالی است و آن دیگری هم ایجاد تغییراتی در برخی از قوانین با هدف جلوگیری از نارضایتی و شکایت مردم و مشاغل. می‌توان از طریق مطالعه اقدامات چهار قدرت بزرگ اقتصاد

بخش اقتصاد– کارگران پیمانکاری پارس جنوبی، به رسمی‌ها «نظرکرده» می‌گویند: تفاوت فقط در میزان حقوق و مزایای مزدی نیست؛ آنها بهترین امکانات رفاهی، خوابگاه‌های مدرن و باکیفیت، رستوران‌های خوب و راحت با بهترین غذاها، اتوبوس‌های باکیفیت برای حمل و نقل از کمپ به محل کار و بلیت هواپیمای رفت و برگشت برای روزهای مرخصی دارند اما ما هیچکدام از این امکانات را نداریم!

به گزارش ایلنا، کارگران پیمانکاری پارس جنوبی همواره از شرایط شغلی و معیشتی خود انتقاد داشته‌اند اما حالا با آمدن کروناویروس، نگرانی‌های این کارگران بیشتر هم شده است. در دهه‌های گذشته با رشد سرسام آور شرکت‌های پیمانکاری در پروژه‌های نفت و گاز، خیل عظیمی از کارگران متخصص و فنی از حقوق قانونی خود محروم شدند؛ به خصوص که از میانه دهه ۷۰، ایجاد مناطق آزاد و ویژه اقتصادی و خروج کلونی‌های پالایشگاهی از چتر پوشش قانون کار، راه برای بیکه‌تاری پیمانکاران بیشتر باز کرد و بی‌حقوق‌سازی کارگران شدت گرفت. در این روزهای گرم تابستان که برخی روزهای دمای هوا در عسلویه و کنگان به ۶۰ درجه می‌رسد و استان بوشهر از نظر ایتلا به کرونا در وضعیت قرمز یا هشدار قرار دارد، کارگران پیمانکاری پارس جنوبی در تماس‌های مکرر با ایلنا، دغدغه‌ها و نارضایتی‌های خود گفتند. گرچه شاید برخی از این دغدغه‌ها تکراری باشد و پیش از این نیز بارها گفته شده اما هرگز هیچ گوش شنوایی برای شنیدن این دادخواهی‌ها وجود نداشته است.

در ماه‌های بهار امسال، بعد از خودکشی یک کار گر پیمانکاری در یکی از میدان‌های نفتی، بحث‌ها و زمزمه‌هایی مبنی بر لزوم حذف پیمانکاران نفت شنیده شد اما با گذشت زمان، هم نمایندگان مجلس و هم سایر مسئولان، مصائب کارگران پیمانکاری نفت را فراموش کردند و همه چیز به وضع سابق ادامه یافت.

ترس از کرونا

کارگران پیمانکاری پارس جنوبی می‌گویند: بیماری کرونا در بوشهر بیداد می‌کند؛ با این وجود هیچ پروتکل ایمنی خاصی به جز قرار دادن تب‌سنج در ورودی‌های نفرو پالایشگاه‌ها در دستور کار قرار نگرفته است؛ حتی ساعت کار کارگران پیمانکاری کم نشده. مدیران صنایع بعضاً توجهی به پروتکل‌های بهداشتی ندارند و مرخصی‌های پرسنل به دلیل انجام تعمیرات اساسی، طبق روال سالهای قبل صورت می‌گیرد؛ در بسیاری از پالایشگاه‌ها تعمیرات اساسی یا اورهال در حال انجام است و نقرات به صورت تنگاتنگ و فشرده مشغول به کار سخت هستند.

این کارگران می‌گویند: از آنجا که در پارس جنوبی کارگرانی از همه جای کشور حضور دارند و کار می‌کنند، اگر پروتکل‌های بهداشتی رعایت نشود، بیماری کرونا خیلی راحت از عسلویه و کنگان به همه نقاط کشور می‌رود؛ هر کار گر وقتی به مرخصی می‌رود، می‌تواند ناقل بیماری باشد و آن را به خانواده

{اقتصاد}

وام‌های جدید بانکی در ازای وثیقه امن از دیگر تغییراتی هستند که برای کمک به شرکت‌ها برای جلوگیری از ورشکستگی در دوران کرونا ایجاد شده است. قانونی که ریسک‌های مربوط به طرف‌های پیمانکاری شرکت‌های تحت فشار، مانند تأمین‌کنندگان منابع اولیه، صاحبان املاک و موجران را کاهش می‌دهد که حتی در صورت ورشکستگی نیز باید با آنان تسویه حساب صورت گیرد.

ژاپن

ژاپن برخلاف بسیاری از کشورهای دیگر قانون خاصی در مورد ورشکستگی ندارد. با این حال دولت ژاپن و تا حدودی بخش خصوصی این کشور اقداماتی در جهت کاهش مشکلات اقتصادی مربوط به همه‌گیری کرونا انجام داده‌اند. یکی از این موارد قانون مالیات است که قرار بر این شده که اگر در اثر کرونا درآمد یک شرکت یا یک فعال اقتصادی بیش از ۲۰ درصد در مقایسه با مدت مشابه سال قبل کاهش یافته باشد، مقامات مالیاتی اعطای کمک هزینه پرداخت مالیات یک سال را وعده داده‌اند. علاوه بر این، پرداخت هزینه‌های آب، فاضلاب و گاز افراد و شرکت‌هایی که در بحران کرونا به مشکل مالی خورده‌اند، از دیگر کمک‌های توانایی دولت ژاپن است. هم‌چنین بارانه ژاپن برای حفظ مشاغل، شامل حداکثر ۲ میلیون ین (۱۶۰۵۱ یورو ، ۱۸۸۵۵ دلار) برای مشاغل کوچک و متوسط و ۱ میلیون ین برای مشاغل شخصی است که درآمدشان بیش از ۵۰٪ با کاهش مواجه شده باشد. همچنین قوانین مربوط به بورس و اوراق بهادار نیز در ژاپن اصلاح شده‌اند و دوره جبران خسارت برای شرکت‌های ورشکسته از یک سال به دو سال افزایش پیدا کرده است. تمدید خودبه‌خودی شش ماهه بیمه‌های دولتی هم از دیگر حمایت‌های دولت ژاپن است.

چین

در حالی که هیچ تغییری در قوانین ورشکستگی چین به وجود نیامده، اما مقامات این کشور دستورالعمل‌های جدیدی درباره ورشکستگی صادر کرده‌اند. به عنوان مثال از دادگاه‌های ورشکستگی خواسته شده قبل از انحلال یک شرکت، آن‌ها را به بازسازی و تسویه حساب تشویق کنند. در واقع با تمهیداتی مانند تقسیط و تمدید دوره بازپرداخت بدهی‌ها و تغییر قیمت قرارداده‌ها، قرار شده راه‌های جدیدی برای مذاکره بین طلبکاران و بدهکاران ایجاد شود. هم‌چنین قرار شده اگر سرمایه‌گذار جدیدی برای شرکت‌های در آستانه ورشکستگی پیدا نشود، دادگاه‌ها می‌توانند زمان ارائه طرح تجدید ساختار را تا شش ماه تمدید کنند و اگر زمینه فعالیت آن شرکت پیشگیری و کنترل کرونا باشد، دادگاه حتی اجازه دارد مراحل ورشکستگی را به طور کلی متوقف کند. هم‌چنین قبل از اعلام ورشکستگی، دادگاه باید توانایی بدهکار را برای فعالیت بررسی کند. هدف از این کار اجتناب از اعلام ورشکستگی شرکت‌هایی است که اگر بحران کرونا نبود، می‌توانستند زنده بمانند.

ایالات متحده

آمریکا نیز آسیب‌های وسیعی از شیوع کرونا خورده. چهار میلیون و ۳۵۰ هزار ابتلای ثبت‌شده و بیش ازدواج ۱۵۰ هزار قربانی، آمار تکان‌دهنده‌ای هستند که بی‌شک تأثیر منفی اقتصادی نیز دارند. در زمینه تبعات اقتصادی کرونا در آمریکا جروم پاول، رئیس بانک مرکزی این کشور گفته که این بحران حادثتر از بحران مالی سال ۲۰۰۸ آمریکا است و هشدار داده که بازگشت ثبات و شرایط عادی به اقتصاد آمریکا فقط و فقط منوط به کنترل شیوع کرونا است. در توصیف وضع نگران‌کننده اقتصاد آمریکا همین بس که ماه گذشته نرخ بیکاری در آمریکا به حدود ۱۱ درصد رسید و این در حالی است که در سه‌ماهه نخست امسال این نرخ سه و نیم درصد بوده است.

اما در مورد ورشکستگی؛ ایالات متحده از جمله کشورهایی است که تغییرات مستقیمی را در قوانین ورشکستگی اعمال نکرده است. با این حال با قانون (CARES) که در ماه مارس به تصویب رسید، عنوان کرده که از مشاغلی که در زمینه مبارزه با این بیماری فعالیت دارند، حمایت می‌کند. این بسته شامل تقریباً ۲ تریلیون دلار (۱٫۷ تریلیون یورو) محرک اقتصادی است که از آن به عنوان بزرگ‌ترین محرک اقتصادی تاریخ ایالات متحده نام برده می‌شود. علاوه بر این، یک صندوق ۵۰۰ میلیارد دلاری تحت کنترل فدرال رزرو به دولت اجازه می‌دهد با پرداخت وام از شرکت‌های آسیب‌دیده حمایت کند.

در این کشور هم‌چنین برای حمایت از مشاغل کوچک و متوسط از طریق وام، میزان این وام به شکل ملموسی افزایش یافته است. البته برای بهره‌مندی از این کمک‌ها شرکت نباید اعلام ورشکستگی کرده باشد و در عین حال باید برنامه‌ای در زمینه چگونگی بازپرداخت بدهی در قالب یک استراتژی بلند مدت که در نهایت به شرکت برای عبور از این بحران کمک می‌کند، داشته باشد.

پای درد دل‌های کارگران پیمانکاری پارس جنوبی

تفاوت کارگران نظر کرده با آنها که بچه سر راهی هستند

باکیفیت، رستوران‌های خوب و راحت با بهترین غذاها، اتوبوس‌های باکیفیت برای حمل و نقل از کمپ به محل کار و بلیط هواپیمای رفت و برگشت برای روزهای مرخصی دارند اما ما هیچ کدام از این امکانات را نداریم! ما کیفیت غنایمان به شدت بد است؛ خوابگاه‌های محل استراحت و خواب ما هیچ گونه امکاناتی ندارند؛ ما به ما نه تنها بلیت هواپیما برای رفت و برگشت نمی‌دهند، بلکه پول بلیت اتوبوس هم نمی‌دهند؛ یعنی ما اگر بخواهیم ماهی یکبار پیش خانواده‌هایمان برویم، باید با همین ماهی ۴ میلیون یا ۴ میلیون و ۵۰۰ حقوق، خودمان بلیت رفت و برگشت بگیریم. حتی در ساعات کار هم تبعیض است؛ رسمی‌ها غالباً تا دو ظهر کار می‌کنند اما ما تا هفت و هشت شب، سر کار هستیم.

تبعیض در غذا، حمل و نقل و سرویس‌های بهداشتی

یکی از کارگران نحوه توزیع غذای روزانه برای کارگران پیمانکاری پالایشگاه‌ها را توضیح می‌دهد: غذا را از رستوران بیرون با پرایدبار می‌آورند درب پالایشگاه. بعد چند نفر غذا را از پرایدبار به مینی‌بوس منتقل می‌کنند و داخل پالایشگاه می‌آورند؛ آنجا در یک کانکس غذا برای چهار واحد (هر واحد حدود ۳۰ نفر) توزیع می‌شود؛ ببینید چند مرحله توزیع و تقسیم غذا داریم! اگر در هر کدام از این مراحل یک نفر ویروس کرونا داشته باشد، در دست به دست شدن، همه مریض می‌شوند! کیفیت غذایی که با این سختی به دست ما می‌رسد، خیلی بد است؛ حتی گاهی در حد صفر است.

این کارگران از قدیمی و ناامن بودن سرویس‌های حمل و نقل کارگران پیمانکاری می‌گویند؛ سرویس‌هایی که بررسی و چک فنی مرتب نمی‌شوند اما هر روز کارگران را از خوابگاه به پالایشگاه و برعکس، جابجا می‌کنند.

تبعیض حتی در سطوح پایین‌تر و در همه لحظات زندگی روزمره حضور دارد؛ یکی از کارگران می‌گویند: حتی در سرویس‌های بهداشتی و کیفیت آنها تبعیض دیده می‌شود؛ سرویس‌های بهداشتی رسمی‌ها، با کیفیت و کولردار است و مواد بهداشتی به وفور دارد اما سرویس‌های بهداشتی ما آنقدر بد و بی‌کیفیت است که وقتی داخل‌شان می‌رویم، در این گرمای تابستان خیس عرق می‌شویم؛ انگار دوش گرفته باشی…

کارگران پیمانکاری پارس جنوبی در این شرایط دشوار تابستان، گرما و کرونا با هزار سختی کار می‌کنند و چراغ پالایشگاه‌های جنوب را روشن نگاه می‌دارند؛ آنها در آخر صحبت‌هایشان می‌گویند: نمی‌دانید ماسک زدن در گرمای ۶۰ درجه چقدر سخت است؛ هیچکس نمی‌داند که امسال تابستان، رنج ما رنجی مضاعف است؛ گرما، کرونا، ماسک بر صورت‌های عرق کرده و تبعیضی که همیشه بوده و اکنون برجسته‌تر شده است…

چرتکه

جزئیات اختصاص وام نوسازی بافت فرسوده به انبوه‌سازان و مالکان

بخش اقتصاد– تسهیلات نوسازی بافت فرسوده در تهران برای انبوه سازان ۲۵۰ میلیون تومان و برای خود مالکان ۱۰۰ میلیون تومان است.

ایرج رهبر نائب رئیس کانون انبوه سازان تهران در برنامه گفت و گوی ۱۸:۳۰ شبکه خبر در خصوص اختصاص وام به انبوه سازان برای نوسازی بافت فرسوده گفت: یکی از دلایل کندی پیشرفت نوسازی بافت فرسوده، تأمین منابع مالی است. در حال حاضر ۱۴۰ هزار هکتار بافت فرسوده در کشور داریم که ۱۴ هزار هکتار در تهران است.

او ادامه داد: همچنین یکی از مشکلات مهم این بخش این است که مالکیت بافت فرسوده در اختیار بخش خصوصی است و باید فکری به حال مردمی که ساکن در این بافت هستند بشود. باید امکانات سکونت دائم یا موقت برای آن‌ها فراهم شود بعد طرح نوسازی به اجرا در آید.

رهبر بیان کرد: در طرح بازآفرینی شهری، بر نوسازی بافت فرسوده تاکید شده و در برنامه ششم توسعه هم آمده که سالانه ۱۰ درصد از این بافت ها باید احیا شود اما این امر محقق نشده است.

این مقام مسئول با اشاره به اختصاص وام نوسازی به انبوه سازان گفت: با توجه به گرانی های بخش مسکن، وام ۲۲۰ میلیون تومانی کاری از پیش نمی برد.

نائب رئیس کانون انبوه سازان تصریح کرد: مسئله اصلی برای سرمایه گذار توجیه اقتصادی است. مشکلاتی در این بخش وجود دارد که ممکن است زمان اجرای طرح را زیاد کند و خواب سرمایه زیاد بشود که در این شرایط سرمایه گذار تمایلی به سرمایه گذاری ندارد.

او تاکید کرد: مسئولان باید دید مناسبی داشته باشند و با برنامه ریزی دقیق مشکلات را از سر راه انبوه سازان بردارند. توجیه اقتصادی هم برای مالکین و هم برای انبوه سازان باید وجود داشته باشد و بسترهای ساخت فراهم شود.

نایب رئیس کانون انبوه سازان تهران گفت: مسئولان وزارت راه و شهرسازی و مشاوران شهرسازی در شهرهای ها با مطالعه دقیق تر می‌توانند طرح های بهتری ارائه دهند و انگیزه برای ساکنین ایجاد کنند.

در ادامه برنامه شفיעی عضو هیات مدیره بازآفرینی شهری در پاسخ به این سوال که چقدر از طرح بازآفرینی شهری اجرا شده است گفت: متناسب با هدف تعیین شده در برنامه ششم توسعه، اختصاص اعتباری صورت نگرفته است.

او افزود: اعتبارات صندوق توسعه ملی از سال ۹۷ در این بخش تخصیص پیدا کرده که خودمالکان و انبوه سازان می‌توانند از این تسهیلات استفاده کنند و از این زمان به بعد، اجرای طرح نوسازی سرعت پیدا کرده است.

عضو هیات مدیره بازآفرینی شهری تصریح کرد: تسهیلات نوسازی بافت فرسوده در تهران ۲۵۰ میلیون تومان،در کلان شهرها ۲۳۰ میلیون تومان، در شهرهای بالای ۲۰۰ هزار نفر ۲۲۰ میلیون و در سایر شهرها ۱۸۰ میلیون تومان است.

او ادامه داد: سقف تسهیلات برای خود مالکین واحدهای فرسوده ۱۰۰ میلیون تومان است و دلیل این محدودیت، تشویق به سرمایه گذاری انبوه است تا فرایند نوسازی از طریق تسهیل گران و در قالب طرح نوسازی صورت بگیرد. در این صورت علاوه بر نوسازی خانه ها، امکانات محلات هم نوسازی می شود و خدمات امدادسانی در مواقع بحرانی همچون زلزله تسهیل خواهد شد.

شفיעی گفت: میزان سود این تسهیلات برای ۵۰ میلیون تومان ۹ درصد و برای مابقی ۱۸ درصد است.

عضو هیات مدیره بازآفرینی شهری تصریح کرد: با توجه به اینکه تشکیل سرمایه در بافت‌های فرسوده بدون بخش خصوصی امکان پذیر نیست دولت سطح تسهیلات را با همکاری بانک عامل (بانک مسکن) افزایش داده است. او افزود: در کنار تسهیلات نوسازی تسهیلات ۴۰ میلیون تومانی ودیعه پرداخت می‌شود. همچنین ۷۵ درصد پروانه شهرداری برای نوسازی بافت‌های فرسوده رایگان است.

مشکلات فنی و حقوقی پیش روی نوسازی بافت فرسوده

در ادامه برنامه روانشاد نیا کارشناس اقتصاد مسکن در ارتباط تلفنی گفت: حرکت و جهت گیری به سمت توسعه بافت‌های ناکارآمد شهری با توجه به سکونت تعداد زیادی از مردم شهرها در این بافت‌ها درست بوده است.

روانشادینیا گفت: با توجه به اینکه درصد کمی از ساخت و سازهای عمومی از تسهیلات استفاده می‌کنند و محدودیت بانک‌های عامل، توسعه بافت‌های ناکارآمد شهری علاوه بر مشکلات مالی با مشکلات متعدد فنی و حقوقی مواجه است.

او افزود: رفع این مشکلات مستلزم این است که نهادهای خدمت رسان همچون شهرداری و وزارت راه و شهرسازی تعامل و همکاری لازم در این بخش داشته باشند. کارشناس اقتصاد مسکن تصریح کرد: در گذشته توسعه بافت فرسوده یک انتخاب بود، اما امروز ضرورت است و با توجه به پروانه‌های صادره تفاوت محسوسی به دلیل نبود مدیریت یکپارچه پروژه دیده نمی‌شود.